

ἀρμυρούτσικος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἵποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρός διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούτσικος.

1) Ὑφάλμυρος σύνηθ.: Τὸ φαεῖ εἶναι ἀρμυρούτσικο.

2) Ὁ ὀλίγον τι ὑπερτιμημένος σύνηθ.: Βρίσκει κανεῖς λάδι καλὸ, μὰ εἶναι ἀρμυρούτσικο, δὲν εἶναι φτηνὸ. Συνών. ἀκριβούτσικος 1, ἀκριβωτός.

ἀρμυροφάγει τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρός καὶ τοῦ οὐσ. φαγεῖ, δι' ὃ ἰδ. φαεῖ.

Ἄλμυρον φαγητὸν ἢ ἄλμυρον ἔδεσμα ἰδίᾳ ἀλίπαστον: τὸ κρασί θέλει ἀρμυροφάγει.

ἀρμυροφέρνω ἀμάρτ. ἀρμεροφέρνον Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρός καὶ τοῦ ρ. φέρνω.

Εἶμαι ὑφάλμυρος.

ἀρμυρόφλεμα τό, Ἄνδρ. Κύπρ. Κωνπλ. Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρός καὶ τοῦ οὐσ. φλέμα.

Τὸ δερματικὸν νόσημα ἔρπης, ἔκζεμα.

ἀρμυρόψαρα τά, Ἀθ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρός καὶ τοῦ οὐσ. ψάρι.

Ἀλίπαδοι ἰχθύες: Ὁ παραδοχέαιρος διακονάει ἀρμυρόψαρα (ὁ βοηθὸς τοῦ ἀποθηκαρίου διαμοιράζει κτλ.) Ἀθ. Πβ. ἀρμυρός Γ 2.

ἀρμωμαν τό, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμώνω.

Προσαρμογή, συναρμογή. Συνών. ἀρμοσιά, ἀρμωσμαν.

ἀρμώνω Καππ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμός.

1) Προσαρμόζω, συναρμόζω, ἐπὶ σανίδων, λίθων κττ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀρμώνω δύο σανίδᾶ Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ἐθκισα τὸ ξύλον καὶ ἀπὸ ἔρθεν κ' ἐρμῶθεν (ἔσκισα τὸ ξύλον καὶ αὐτὸ ἤλθε καὶ συναρμόσθη, δηλ. συναρμόσθησαν τὰ δύο τεμάχια) Τραπ. Καὶ ἀμτβ. συναρμόζομαι Σάμ.: Ὅσον καὶ ἂν τοῦ κἀν' δὲν οὐρμῶν'. 2) Κλείω καλῶς, οἶον θύραν κττ. Καππ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀρμωσον τὴν πόρταν-τὸ παραθύρ' κττ. (ἐνν. οὐχὶ διὰ κλειδίου ἢ μανδάλου, ἀλλὰ διὰ πλήρους προσαρμογῆς τῶν θυροφύλλων πρὸς ἄλληλα ἢ πρὸς τὴν παραστάδα) Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ἀσπαλίζω τὴν πόρταν καὶ κ' ἀρμῶνται (κλείω τὴν θύραν, ἀλλὰ δὲν προσαρμόζεται καλῶς. Τὸ κ' ἀρμῶνται ἐκ τοῦ κ' ἀρμῶνται) Χαλδ. Ἡ πόρτα ἐρμῶθεν καλὰ Κοτύωρ. Χαλδ. || Φρ. Ἀρμώνω τὸ στόμαν (σιωπῶ) Τραπ. Χαλδ.

Πβ. ἀρμόζω.

ἀρμωτός ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμώνω.

Συνηρμοσμένος: Σανιδᾶ ἀρμωτά.

ἀρμωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμωτός < ἀρμώνω. Περὶ τῆς στερετικῆς σημ. τοῦ ἀρχτικοῦ α προσαβόντος αὐτὴν διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου ἰδ. ἀ-στερητ. 2α.

1) Ὁ μὴ καλῶς προσηρμοσμένος: Ἀρμωτα σανιδᾶ.

2) Ὁ μὴ καλῶς κεκλεισμένος: Ἀρμωτον ἐν' ἡ πόρτα

ἀρνα ἢ, Ἦπ. Ἰων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Ἀράχ. Λακων. Μάν.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀρνη Πελοπν. (Ἀργολ. Λάστ. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρνείμαι. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,76. Τὸ ἀρνη κατὰ τὰ συνών. ἀρνησιὰ καὶ ἀρνητιὰ.

Ὁ τόπος ὅπου μεταβαίνοντες οἱ νεκροὶ λησμονοῦν τοὺς ζῶντας, τόπος λήθης, ὁ Ἄδης ἐνθ' ἂν.: Ἄσμ.

Ἀγροῖκα το, μαννούλλα μου, τὸ τί σοῦ παραγγέλλω, καὶ ἂν στρώσης τὸ κρεβάτι μου, πέσε, γλυκὰ κοιμήσου, τί μένανε μὲ πήρανε τῆς ἀρνας τὰ λαγκάδια, π' ἀρνιέται ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τῇ μάνα (μοιρολ.) Λακων.

Ἐπὰ ἐν' τῆς ἀρνας τὸ χωιρό, τῆς ἀρνησιᾶς τὸ χῶμα (μοιρολ.) αὐτόθ.

Πάγω 'ς τῆς ἀρνας τὰ βουνά, 'ς τῆς ἀρνησιᾶς τοὺς κάμπους (μοιρολ.) Σμύρν.

Μὲ πάει 'ς τῆς ἀρνης τὰ βουνά, 'ς τῆς ἀρνησιᾶς τοὺς κάμπους (μοιρολ.) Λάστ.

Καὶ πάει 'ς τῆς ἀρνης τὰ βουνά, 'ς τῆς ἀρνης τὰ λαγκάδια (μοιρολ.) Ἀργολ. (διὰ τὰς φρ. ἀρνας λαγκάδια, ἀρνας χωιρό, ἀρνας βουνά πβ. τὸ ἀρχ. «λήθης πεδίον» Ἀριστοφ. Βάτρ. 186 καὶ Πλάτ. Πολ. 10,621)

Πίνουν τῆς ἀρνας τὸ νερό, τὸν κόσμον λησμονῶνε (μοιρολ. Τῆς ἀρνας τὸ νερό εἶναι τὸ τῶν ἀρχ. «λήθης ὕδωρ» Λουκιαν. Νεκρ. διὰλ. 13,5, ὅπερ ῥέον ἐξ ἀνάου πηγῆς τοῦ Ἄδου καὶ πινόμενον ὑπὸ τῶν νεκρῶν προξενεῖ παντελεῖ λήθην τοῦ ἐπιγείου κόσμου) Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ. Ἐγκυκλ. Συνών. ἀπαρνειά, ἀρνησιὰ 1, ἀρνητιὰ.

ἀρναδά ἢ, σύνηθ. καὶ Τσακων. ἀρναά Κύπρ.

Ἐξ ἀμαρτ. παλαιοῦ οὐσ. ἀρνάς κατὰ τὸ ἀμνάς.

1) Ἀμνάς ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι τοῦ Ἰουνίου Πελοπν. (Ἠλ.) 2) Προβατῖνα ἐνὸς ἢ δύο ἐτῶν μὴ γεννήσασα εἰσέτι σύνηθ.: Φρ. Σὰν ἀρναδά εἶναι (ἐπὶ γυναικὸς εὐτραφοῦς καὶ ὠραίας) Ἀρκαδ. || Παροιμ. Οὕθε πηδάει ἡ ἀρναδά πηδάει κ' ἡ κατοικάδα (ἐπὶ τέκνου μιμουμένου τοὺς γονεῖς) Πελοπν. || Ἄσμ.

Παιδιὰ σφάζουν γιὰ πρόβατα, κορίτσια γιὰ ἀρναδες Πελοπν. (Λάστ.) Συνών. ἀρνίδι, ἀρνίσκα. Πβ. ἀρνόπουλλο 2. 3) Πρύβατον θηλυκὸν οἰασθήποτε ἡλικίας Ἄνδρ.

ἀρναδάκι τό, Πελοπν. (Κορινθ.) Τήν. κ.ά.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρναδά διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸν ἀρνίον ἐνθ' ἂν.: Κοιμᾶται σὰν ἀρναδάκι Κορινθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνάκι 1.

ἀρναδερά τά, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀρναδιρά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀρναδερός.

Τὰ πρόβατα κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὰς αἰγας ἐνθ' ἂν.: Ἀπὸ τῆ βαρυχειμωνιά δὲν προκόψανε τ' ἀρναδερά Λεξ. Δημητρ.

ἀρναδί τό, Κίμωλ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ. κ.ά.) Σίφν. Σῦρ. Τήν. κ.ά. ἀρναίν Κύπρ. ἀρναί Ἀπουλ. (Καλαβρ.) ἀρναδ' Β.Εὔβ. Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρναδά.

Νεαρὸς ἀμνὸς ἀπογαλακτισμένος ἡλικίας μέχρι ἐνὸς ἔτους ἀρρην ἢ θήλυς.

ἀρναδίτσα ἢ, Πελοπν. (Κορινθ. Μεσσ. κ.ά.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρναδά διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Νεαρά προβατῖνα ἐνθ' ἂν.: Παροιμ.

Ἡ ἀρναδίτσα τέσσερους κ' ἡ γουρουνίτσα πέντε κ' ἐγὼ ἢ καλὴ νοικοκυρὰ ἐξήντα πέντ' ἡμέρας (ὑποτίθεται λέγουσα ταῦτα ἢ γαλῇ, ὅτι ὁ χρόνος τῆς κηρύσεως τῆς μὲν προβατίνης εἶναι τετράμηνος, τῆς γουρουνίας πεντάμηνος, αὐτῆς δὲ πολὺ βραχύτερος) Πελοπν. Συνών. ἀρναδοῦλλα.

